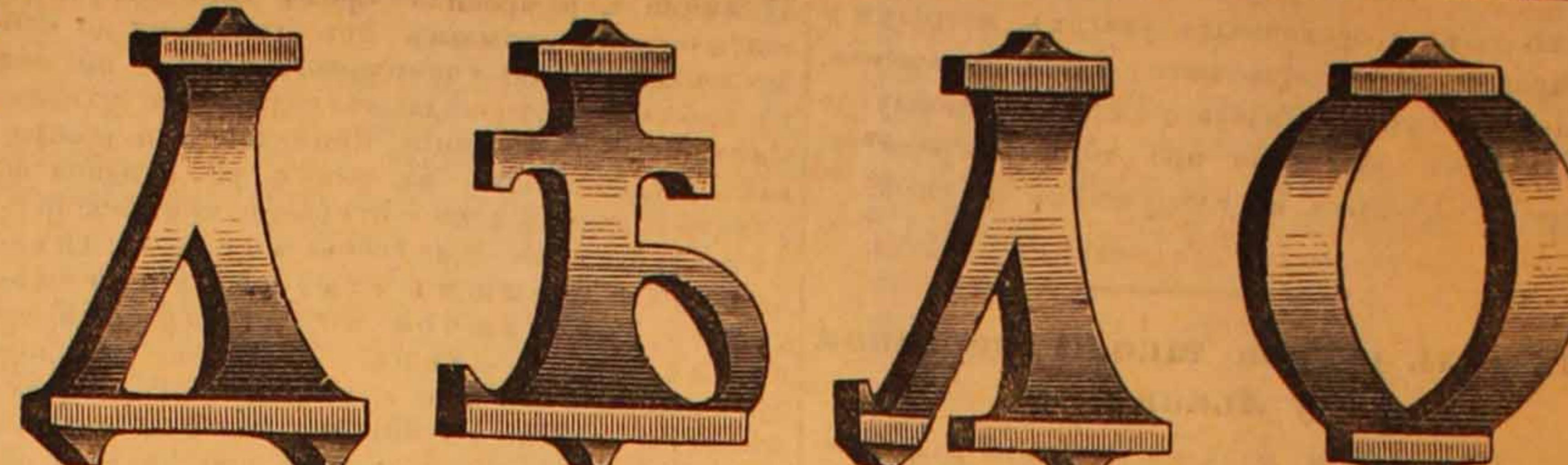

Виходить въ Львовъ що Вторника, Четверга и Суботы
кажды рускихъ сутокъ) о 4-й год. попох. Литер. додатокъ
книжокъ кожного 15-го и послѣднаго для кожного мѣсяца.
Редакція, адміністрація і експедиція підъ Ч. 44 улиці
Галицької.
Всіхъ листахъ, посмакахъ і рекламиці наложити пересылати
поштою: редакція і адміністрація „Дѣла“ Ч. 44 ул.
Галицької.
Рукописи не видаються толькож на попереднє застереженіе.
Поділочко стоить 12 кр. а. в.
Оголошення приймаються по цій 6 кр. а. в. дѣлі однозначно.
Рекламація почечатаній вольній відъ порта.
Предлату наложити пересылати еранко (наилучше
поточнимъ переказомъ) до: Адміністрація часопису „Дѣло“
ул. Галицька, Ч. 44.

Резолюції, ухваленій одноголосно рускимъ окружнимъ вѣ- чемъ въ Долинѣ д. 21 серпня 1884.

I. Резолюція, поставлена п. Романчукомъ: Руске вѣче окружне въ Долинѣ ухвалило:

1) петиціонувати до выс. правительства о видачніи нової устави ловецкої, а взгядно о змѣні таємній обовязуючихъ, для громадъ некористныхъ приписовъ о ловецтвѣ и о но-
шеннію оружія;

2) о видачніи розпорядження до ц. к. ста-
ростъ, щобъ докладнѣше перестерѣгали об-
овязуючихъ теперь приписовъ ловецкихъ и за-
раджували винищуванье дикихъ шкоднихъ
звербъ по повѣтамъ, а такожъ

3) щобъ староста, въ дусѣ обовязуючої
теперь устави, видали бѣльше дозволень на
ношеннію оружія поряднимъ громадянамъ для
охорони свого майна и життя отъ хижихъ
звербъ;

4) щобъ рускій громада й самі пети-
ції та жалобами до властей доносили о сво-
їхъ кридахъ и допоминалися отъ властителівъ
подївания надгороды за понесеній шкоды.

До той резолюції приято поправку о.
Кобрийского зъ Цѣнніевы, щобъ

5) привернено силу обовязуючу законови,
значеному таксу за убить вовка.

II. Резолюція поставлена дромъ
О. Огоновскимъ: Руске окружне вѣче въ
Долинѣ ухвалило:

1) завѣзвати руску депутатію, вибрану
сего вѣчемъ львівськихъ Русинівъ въ спра-
вѣ отборнія Добромула, щобъ якъ найскорше
виблизалася зъ своїми задачами;

2) завѣзвати всіхъ Русинівъ, щобъ якъ
найкорше приступили до організації акції
виборчої для успішного переведення недале-
кихъ виборбъ до рады державної.

III. Резолюція поставлена п. Л. Заклинськимъ: Руске окружне вѣче въ
Долинѣ ухвалило:

1) петиціонувати до выс. правительства о видачніи закона, забороняючого за довги
лицитувати грунти селянські,

2) та же о видачніи закона установлюю-
чого стопу процентову отъ пожичокъ селян-

скихъ на 3% а караючого побирање ви-
шихъ процентовъ після закона о лихвѣ,

3) та же о змѣні устави дорожової въ
такій способѣ, щобъ замѣсть теперѣшніхъ
шарварковъ и мить заведений бувъ податокъ
дорожовий, розложений пропорціонально на
всіхъ платячихъ безпосередній податки.

IV. Резолюція поставлена п. И. В. Франкомъ: Руске вѣче окружне въ
Долинѣ ухвалило:

1) завѣзвати „Народну Торговлю“, щобъ
займилася організацією нашої пародиї тор-
говлї і продукції по повѣтамъ;

2) завѣзвати рускій банкъ (Обще рѣдк. кред. заведеніе), щобъ займився закупномъ
грунтівъ виставленыхъ на ліквідації або на
продажу і оттакъ перепродувавъ ихъ Руси-
намъ, чи то громадамъ чи приватнимъ лю-
дямъ;

3) завѣзвати рускихъ а згайдно всіхъ
селянськихъ послобъ краївихъ, щобъ допо-
міналися у правительства передачѣ добра кам-
еральнихъ въ Галичинѣ підъ зарядъ краю;

4) завѣзвати всіхъ рускій освітній товари-
ства, щобъ порозумілися взглядомъ спільногого
і успішнійшого інѣжъ доси веденія просвіт-
ного дѣла въ Галичинѣ;

5) (съ поправкою п. Козловскаго): завѣ-
звати Руску Раду, щобъ змѣнившіи отповѣдно
свої статуты прияла на себе організацію
політическихъ товариствъ по нашихъ повѣтамъ.

(Принятій внесено познѣшіе.)

Руске окружне вѣче въ Долинѣ.

(Кореспонденція „Дѣла“.)

I.

И зновъ житѣ наше народне поступило
одинъ крокъ, і то, можна смѣло сказати, дуже
важній крокъ. И зновъ въ однѣмъ кутику
рускої землї заблъсло и могучимъ жаромъ
розгорѣлось огнище народного, патріотичного
духа, і въ серцахъ всіхъ присутніхъ, про-
стыхъ і ученихъ, ясно розбудилося непре-
можне чутъ, що мы живемъ і ростемъ, зма-
гаемось въ силу і розумъ, що будучи передъ
нами, а тяжкій невзгоди хоче може-
ти не минули ще безповоротно, то все-жъ таки
въколи вже не застануть насъ такъ неприго-

тованихъ, такъ темнихъ і бѣдныхъ, такъ
бездніхъ і въ собѣ розъєднанихъ, якъ се
дѣяло с сотнї і тисячѣ разобъ давнѣйше ажъ
до послѣдніхъ часобъ. Уважній историкъ,

живучи тепер міжъ нами, мгнъ-бы крокъ за
крокомъ прослѣдити і обсервувати одинъ зъ
найцѣкавѣшихъ історическихъ процесобъ: якъ
въ тѣлѣ народнѣмъ, до недавна ще на око
мертвомъ і инертномъ, пробѣгають перші
судороги пробудженія, живѣйше починають

бити артерії, могучо подносится грудь глубо-
кимъ, оживляючимъ отдыхомъ, простуются і
кровю наливаются мускули, дрожать недавно
що спаралізовани нерви і звѣльна-звѣльна
пробують перші свѣдомій, самостійній рухи.

Але намъ самимъ, поодинокимъ живимъ ко-
мѣркамъ въ томъ оживаючимъ тѣлѣ, процесъ
той не такъ ясно видний, бо мы не можемо
дивитися на него въ боку, объективно і хо-
лодно, — мы толькож чуемо его порывами

власного серця, битьємъ власної крові, тре-
петомъ власныхъ нервівъ, приливомъ власного
чутя. Але хиба жъ се вилючає насъ бѣть
права представлювана сего процесу? Нѣ! Об-

сервуючи его, такъ скажати, внутрѣ себе, въ
своїмъ власномъ народнѣмъ тѣлѣ, мы обсер-
вувємо его зъ такої сторони, въ котру об'єк-
тивній историкъ зъ боку не годень проник-
нути; мы переживаємо одинъ зъ тихъ рѣ-
дкихъ случаївъ, коли мѣра нашого власного
чутя, патріотичного розбудженія та свѣдомості

народної і політичної може въ значній сте-
пени служити мѣрою загально-народного роз-
будженія, бо наші власні чутя і порывы пе-
рестають бути въ такихъ хвиляхъ проявами

индивидуальными, але пливучи въ загального,
народного розбудженія, суть єго частиною.

Підъ впливомъ такого могучого і отрад-
ного чутя я й съдаю писати отсе справо-
вдань першого окружного вѣча руского въ Долинѣ. Коли вову се вѣче окружнимъ, то хиба
для того, що отбулося оно въ невеликому по-
вѣтівомъ мѣстечку. Але на томъ окружнѣмъ
вѣчу порушено і пояснено побѣдъ многихъ
мѣщцевихъ такъ богато і такъ важнихъ об-
щено-народнихъ справъ, що вѣче те мусить ма-
ти велику вагу і для цѣлого народа. Особли-
вужъ вагу для цѣлого народа має оно тымъ,
що показало намъ найкрасій образецъ соли-

дарности цѣлої рускої інтелигенції, руского
селянства і мѣщанства тамъ, де ходить о
справи всімъ зарвно святій і дорогій. Профе-
соръ университету і другій професоръ гимна-
зійный виступають на зборѣ, маючими цѣлу
переважно хлопеску, говорять о справахъ або
виключно або переважно хлопескихъ, хлопескимъ
языкомъ і въ способѣ такъ приноровленій до
понимання хлопеского, о якомъ — можемо смѣло
сказати — нѣкій популяризаторъ на заходѣ
Европы, а навѣть у Поляківъ анъ понятія не
мають, — говорять такою мовою і въ такій
способѣ, котрый въ найкрасій способѣ по-
свѣдчав, що людє тѣ, займаючі высоке станови-
ще въ краївомъ школництвѣ а навѣть і въ
европейской науцѣ (дрѣ Огоновскій належ-
ить, якъ звѣстно, до знатнихъ повагъ въ
певніхъ питанняхъ права цивильного) дуже
пильно і старанно студіювали свой родній
народъ, єго мовою і понимань, єго духові
прикмети і єго свѣтоглядъ. Одинъ оговьogr
вавъ всѣхъ, одна цѣль яснѣше передъ ними, одно
святе дѣло росте і змагається підъ їхніми руками.
Сердца, до недавна ще засклепленій подозрѣннями
та нетolerанцію, нинѣ, въ приливѣ широти
отвіраються, — давній помылки і блуды призна-
ються, переконана і погляди дискутуються сво-
бодно і спокойно, безъ гаїву і пристрасти,
якъ дѣло, хоче і важне для кожного особисто,
але уступаюче на другій планъ передъ загаль-
нимъ, общимъ дѣломъ. И ще не досить. Лю-
де, котрій вважалися неразъ погиблими для
справи рускої, задебелѣли въ шкарулущи
особистихъ интересовъ та клопотівъ, привык-
ши для насущного гнучися і хилитися, куды
вѣтеръ вѣвъ, тепер підъ впливомъ сего нового
духа, немовь підъ оживляючимъ тепломъ вес-
няного сонця, розтають, оживають, прямуються
і поводять докола якимъ свободнѣшимъ
окомъ, немовь почуваючи, що прійшла вже та
пора, коли вольно имъ бути Русинами безъ
страху юдейского. А въ конці тѣ наші селянے
і мѣщане, що для такого вѣча тягнутся пѣ-
хотою або вовами по 10—15 миль, по-ночи,
щобъ стати на частъ, що помимо тяжкої утоми,
въ страшній задусъ і спрѣвъ тривають 4—5
годинъ на мѣсці, съ палаючимъ окомъ і съ
умисловимъ напруженіемъ виднимъ въ кождомъ ми-
дійдомъ чертѣ обгорѣлого лица, въ кождомъ ми-

дернувавшихъ єго жовнѣрѣвъ дні 24 вересня 1621 р., рівно десять мѣсяцівъ по своїмъ вѣнчаню. Тѣло єго зложено въ Каменці, а по роцѣ, на бажаньї Анни-Алойзы, перенесено въ Острогъ і тутъ съ великою пышнотою поховано въ приходському костелѣ, — хоче, якъ побачимо низше, на томъ ще не скончилася єго вандрѣвка.

Горе 20-лѣтній вдовицѣ було беконечне. Не толькож она вбивалася за стары муземъ, колько оплакувала свои несповідній надїї, розбитій мрѣвъ. Чи справдѣ годилося виходити за мужа лише для того, щобъ по десяти мѣсяцяхъ осгатися вдовою, поживши сть мужемъ лише кѣлька тиждніївъ! Правда, она була молода і богата; підъ їхнімъ чутівъ укінчено-роздѣлью Острожскіхъ мактквъ межи наслѣдниквъ того справдѣ пануючого дѣда — і Аннѣ-Алойзѣ припали значній маєтки: Острожскій і Звягельскій на Волыні, Туров-скій і Свидинській въ Литвѣ і материнській, мѣсто Ярославъ і другій мѣстечко і села на Червоній Русі; кромѣ того, по смerti мужа она дѣсталася величезній грошевій суми і рідкій дорогоцѣнності. Молодій і богатій вдови того часу уважалися самими интересніими бдани-циами, — та же не успѣла ще Анна-Алойза дово-лѣ оплакувала мужа, а вже почали наїздити до неї найзнатнѣйші паны въ Русі, въ Литвѣ і Польщѣ, щобъ склонити єї до повторного замужя; кажутъ, що самъ королевичъ Володиславъ убївався о єї руку. Але стара княгиня Ярославска була все нерозумно при своїй тужації дочцѣ і всѣхъ способівъ уживала до того, щобъ отогнати єї не саму думку о замужку а склонити єї вступити въ монастирь. Духовникъ Анни-Алойзы, Бауитъ, такоже отмовлявъ єї бѣть замужа і пригадувавъ давній єї обѣтъ — цѣле житїе своє посвятити на службу одному Богові. Слаба молода женщина не смѣла пойти на перекрѣбъ намовамъ матери і духовника, але і не нахо-

мовѣльномъ движеню тѣла выслушаютъ рефераты, перерываютъ ихъ своими увагами берутъ участъ въ дискусіяхъ, поддаютъ бесѣдникамъ щоразъ то новій, а важній, а жизненній а публичныхъ и всенародныхъ интересовъ тыкающій предметы, — хиба-жъ се видѣ не потѣшаючій, который щобъ разъ побачити и пережити, варто лѣтами трудитись и терпѣти!

Посля другого всенародного вѣча, отбу-
того въ минувшомъ роцѣ у Львовѣ, я не знаю
русской манифестаціи народной такъ поважной
и глубоко сягаючои, такъ гармонійно и так-
товно переведенои, якъ було отсесе вчорашне
вѣче долинське, и маю повну надѣю, що и весь
его участники, якъ ихъ тамъ було звышъ 500,
вынесли въ него те саме подносяче и отрадне
враженье, котрого нѣякій невзгодины не змо-
жуть затерти.

Въче розпочалося о 2 годинѣ по полудни въ обширнѣй шопѣ, сякъ-такъ приладженѣй для отбуванія такъ численнаго збору. Шопа мѣстяча що найменше 500 людей, була щѣльно набита народомъ, особливо селянами зъ трехъ повѣтівъ: долинскаго, калускаго и бо-

леховского. Бачили мы тамъ мѣщанъ въ Калуша, нашихъ горячихъ и невтомимыхъ патріотовъ, селянъ въ Подмихайля съ своимъ патріотичнымъ пѣвцемъ Петровымъ, бачили мы дальше селянъ въ Брязы за Болеховомъ, которы 6-милеву дорогу до Долины ночью на возахъ пробули. Зъ помѣжъ священиковъ бачили мы кромъ невтомимого, старенького патріота, о. Заячковскаго въ Лопянки, головы русской Рады Народной въ Долинѣ и одного въ інициаторовъ вѣча, такожь о. Лопатыньскаго въ Роздолу, о. Ружицкого въ Струтине, о. декана Кобрынъскаго въ Цѣневы, о. Колянковскаго въ Велдѣжа, о. Панчака и Сименовича въ Болехова, о. Бѣрчака въ Тяпча, о. Рошкевича въ Лолина и много другихъ священиковъ-патріотовъ нашихъ. Зъ свѣтской интелигенціи кромъ четырохъ референтовъ: пп. Романчука, дра Александра Огоновскаго, Леонида Заклиньскаго и Ив. Франка, бачили мы такожь пп. Площаньскаго, Авдыковскаго, Вѣнцковскаго, дра Окуневскаго, дра Подлуского въ Болехова, Вол. Коцовскаго, Корытовскаго, купця въ Калуша, и споре чило иншихъ, старшихъ и молодшихъ. Такожь маршалокъ повѣтовои рады долиньской, п. Мазраки, который все и всюды въ дѣлахъ загальнихъ честно и отверто йде рука объ руку съ Русинами, съ великою увагою прислушувався нарадамъ нашего вѣча. Такожь поважне число рускихъ женщинъ, селянокъ, мѣщанокъ и въ иншихъ станбѣ, въ подвысшеного лѣса прислушувалось рефератамъ и пильно лѣдило за ходомъ дискусій отъ початку до самого конца. Функцію комисаря правительеннаго повинивъ п. Гавиньскій, который разъ такожь взявъ участъ въ дебатѣ, даючи на дну селянами поднесену справу выясненіе — ускою мовою, что ту съ повнимъ признаньемъ односимо. По той загальнѣй характеристицѣ

и по тыхъ теоретичныхъ увагахъ, которыми
старався схарактеризувати власне враженъ-
вынесене въ долиньскаго вѣча, перейду
подробнаго оповѣданія про ходъ и предметъ
нарадъ вѣчевыхъ въ слѣдующомъ раздѣлѣ.
(Далѣе буде.)

Въ дѣлѣ руской школы народной у Львовѣ.

Ще 14 с. м. мала на засѣданю рады мѣста Львова отбутися нарада надъ утворенiem руской школы народной у Львовѣ, котрои вже отъ такъ давна домагаються львовскї Ру-
сины а до котрои право признавъ имъ вж-
давно трибуналъ державный, а недавно томъ
навѣть министерство просвѣты и краевъ рады
школьна рѣшучо зажадали отъ мѣста утворе-
ния сеи школы. Якъ поступивъ собѣ магистрат
мѣста Львова и секція V., сезвѣстно нашимъ
читателямъ. Зъ причины отже, що дѣло ру-
ской школы мало въ згаданомъ повысше дні
станути знову на порядку дневномъ, то проф.
А. Вахнянинъ, яко членъ рады мѣста Львова
не могуучи явитись лично на засѣданю, розбѣ-
славъ до радныхъ мѣста Львова слѣдуючу
печатану отозву:

До П. Т. Рафныхъ мъста Львова.

На порядку дневномъ засѣданія Свѣтлої Репрезентаціи мѣста стоить дѣло въ основаніи народной школы съ рускимъ языкомъ выкладовымъ у Львовѣ. Дѣло се выдававъ я своимъ внесенiemъ при розправахъ бюджетовыхъ въ маю с. р. Внесеніе мое звучало: „Свѣтла Репрезентація при поручитъ Магистратови, щобы той-же предложивъ тѣй отповѣднїй внесенія для заложенія школы народной съ языкомъ выкладовымъ рускимъ у Львовѣ, и то въ такомъ часѣ, щобы згадана школа могла увѣйти въ житѣ съ початкомъ школьногороку 1884/5.“

одноголосно Свѣтлою Репрезентацію, якъ та-
кожъ намѣренъемъ самои-жъ Репрезентаціи
було вдоволити справедливымъ жаданіямъ жи-
телївъ столичного мѣста народности рускої
и дати имъ способнѣсть образувати свои дѣти
въ матернѣмъ языцѣ. Мотивуючи свое внесе-
ніе, не покликувався я на обставины, что по-
довголѣтнѣмъ спорѣ о руску школу народну
найвысшій трибуналъ державный признавъ
Русинамъ львовскимъ право до такои школы
и я поминувъ навѣть дотычне найновѣйше
розворядженіе выс. министерства просвѣты и
выс. краевои Рады школьніи, въ которыхъ
обѣ сї власти завзываютъ оконечно громаду
мѣста Львова, щобъ якъ найскорше завела у
себѣ руску школу народну. Выходивъ я имен-
но зъ тои основы, что треба-бѣ уже разъ
научитися намъ залагоджувати всѣкій спо-
ры народнї у себе дома, будучи пере-
свѣдченыимъ, что при спольнѣмъ порозумѣнїю
не только дѣло рускої школы, але и всякий
иншій дѣла зможемо самї съ добрымъ наслѣд-
комъ залагоджувати. Огъ того часу минули
три мѣсяцѣ и ось магістратъ и секція V при-
ходять передъ Свѣтлу Репрезентацію съ впе-
сенями въ сѣмъ дѣлѣ, змѣряючими до того,
щобы въ слѣдуючомъ роцѣ школьнѣмъ от-
крыти одну, першу клясу съ рускимъ я-
зыкомъ выкладовымъ и то клясу паралельну
при школѣ св. Анны на передмѣстю Городец-
кому. Секція V на засѣданю своємъ зъ дня

31 липня с. р. зробила крімъ того открытье
сесії кліси зависимъ бѣ вгодошнія до неї
що найменше 30 учениківъ. Думаю, що оба
тѣ внесенія не отповѣдають содержаню ухвалы
Свѣтлої Репрезентації, принятой при разпра-
вахъ бюджетовихъ въ маю с. р. Згадана бо
ухвала говорить ясно о открытию школы ру-
скои, разумѣєся само собою чотыроклясо-
вои, съ окремымъ етатомъ учитель-
скимъ, збстаючои пѣдъ управою от-
кремого директора. За такою школою
промовлявъ я въ маю с. р., таку школу розу-
мѣли тіи панове Раднї, що поперли ласкаво
мов внесенье, и такои школы сподѣвалися тѣ
Русини, о котрыхъ я сказавъ, що бажали бѣ
злагоджувати венку сварку въ дорозѣ споль-
ного порозумѣння у себе, дома. Внесенье маги-
страту и секції V розминулося съ справедли-
выми намѣреннями Свѣтлої Репрезентації и
не отповѣдає анѣ доброй воли П. Т. Радныхъ,
анѣ жаданю Русинбвъ львовскихъ, опираю-
чомъ-ся на певныхъ данихъ и конечной по-
требѣ образованя дѣтей въ матерномъ языцѣ.
Прошу длятого П. Т. Раднихъ, щобы надъ
внесеньемъ магистрату и секції V зволили
перейти до порядку дневного, а замѣсть того,
щобы сї Панове Товаришъ, що вже давнѣйше
мов внесенье на открытие чотыроклясовои шко-
лы съ рускимъ языкомъ выкладовимъ ласка-
во попирали, поднесли его на ново и постара-
лися перевести его въ цѣлости.

около 170 до 200 дѣтей прибуде до школи
закрытої по части рускої школы варто ві-
чить на першій році рубрики, тѣ котри
мали бути покритії видачки на проекцію
висшу школу женську въ сумѣ 4000 гр.

Трудно менѣ було привезти до Львова
на нынѣшнє засѣданье и лично поверти дани
для Русинбвъ львовскихъ таїжъ живущи въ
своихъ наслѣдкахъ дуже великои ваги, що
уповаво на моихъ великихъ Поважаныхъ Товари-
шівъ и прошу ихъ о щаре попиранніи внесенія,
позбстаючи для нихъ съ всю її від-
ностею.

Сънява, 11. Серпня 1884.

Анатоль Ватниканц

Засѣданье призначено на 14 с. и. в. б.
булося; отложено его на четверть 21 с. и. Але
и сего дня не отбулося здля некомплекту і
внову отсрочене на слѣдуючій четверть. Ось
ко мы могли розвѣдати, межи радними єсть
охота залагодити користно дѣло рускої школи
и длятого мають они збратися въ понедѣльник
вечеромъ на приватну нараду. Кигјет Львовъ
доносить внову, що до магистрату надбішючої
новый рескриптъ краевої ради шк., насточ-
ючій на утвореніе рускої школы.

Руска школа вправъ у Львовѣ

около 170 до 200 дѣтей прибуде до тѣхъ
закрытомъ по части русской школы върата и
„Нар. Домъ“. Грошей на таку школу имѣ-
чть на першій рѣкѣ рубрики, аль
мали бути покрыты выдатки на проектируему
выешу школу женевскую въ сумѣ 4000 пр.
Трудно менѣ было привѣтѣ до Львовъ
на нынѣшне засѣданье и лично поверти Львовъ
для Русиновъ львовскихъ такъ живущимъ
въ своихъ наслѣдкахъ дуже великимъ мати, а
увоюю на моихъ вельми Поважанныхъ Тво-
рещъвъ и прошу ихъ о щире подцркѣ мо-
внесения, позостающи для нихъ съ всѣмъ
востею.

Сънява, 11. Сероня 1884.

Анатолий Ватникан

Засѣданье призначено на 14 с. к. вѣкъ, булося; отложено его на четверть 21 с. к. д., и сего дня не отложено вадли некомпакту, а внову отложене на слѣдуючій четверть. О чѣмъ мы могли развѣдати, межи радныхъ вѣкъ и охота залагодити користно дѣло рускои школы и длятого маютъ ови вѣратися въ понедѣльникъ вечеромъ на приватну нараду. Кигјег Лж.-
ноый рескриптъ краевои рады шк., насточ-
ючій на утворенъе рускои школы.

Руска школа вправъ у Львовѣ

(Были съезжать за 7 лето)

(Дальше.)

Мусимо теперь ще поднести, акиль то
мотивовъ придержуясь п. Будыновскій, которы
посля его гадки мають надавати ему право до
вымѣрюваня собѣ такъ малого числа годинъ
на тѣждень. Онъ заставляє себѣ тѣждь,
що має занятье канцеляріїне, що мусить го-
спитувати науку по клясахъ, а такожь тѣждь,
що мусить часто вступати. На поздръ выгда-
дає се мотивованье на рацію, а прецѣ вѣть оно
лишь простымъ выкрутомъ. Рѣчь бо цѣла съ
тыми канцелярійными занятіями, госпитувані-
ми и вступствами маєся на дѣлѣ такъ. Ура-
дованья канцелярійного не має п. Будыновскій
майже нѣякого, бо всѣ урядовыѣ справы рускої
школы вправъ залагоджує директоръ учитель-
скої семинаріи мужескої и репрезентует школу
на вѣнь; всякий письма для тои школы право-
дятъ лишь на руки и черезъ руки вгадавої
дирекціи. Если отже для п. Буда—скога вѣстя-
яке „урядованье канцеляріїне“, то хиба се,
що має наглядати, абы сторожъ школьній
удержувањъ ладъ и чистотъ въ клясахъ и по
коритаряхъ, абы провѣтрювањъ салѣ, то пакъ
належито въ печахъ и т. п. Але власне тѣ
повинности занедбую п. Буда—скій зовсѣмъ: по
клясахъ всюды порохи и павутына, салѣ не
проводятся зовсѣмъ, въ вимѣ по клясахъ
студѣнь велика, хочь дровъ дає правительство
подостаткомъ, а въ помешканю сторожа въ зинѣ
формальна лазня. Учителъ и учительки тоді
школы вытыкаютъ заедно п. Буда—скому тѣ
нелады въ школѣ, але ему байдуже. А треба
ще знати, що за управництво побирає п. Бу-
диновскій осѣбну плату. Впрочѣмъ управи-
тель школъ народныхъ мають дѣйстно занятіе
канцелярійній и урядовій: самостойно управля-
ють школою, репрезентуютъ школу на

мукъ чистилища а просто здобути вѣчне спасеніе; указували ѿй на примѣры св. Павлы, Евстахіи и другихъ праведныхъ вдовъ, которыхъ заслуги мовь-бы то именно въ тѣмъ и спочивали, що они съ своими честностями не скрывалися подъ спудомъ монастырского житя, а оставались на свѣтѣ для будущего примѣру другимъ и для спасенія другихъ душъ; заохочували си, щобъ она, живучи по примѣру г҃ихъ евангельскихъ вдовъ, оказувала Ѣедри пожертвованя Христови въ лиці его товарищъвъ (sociorum Jesu, якъ называли Єзуиты членовъ своего закона). Добродушна Анна-Алойза швидко поддалася тымъ намовамъ и отказалася отъ думки о монастыри а рѣшилася на завсѣгды лишитись вдовою; она бачила для себе выгоду такожь и въ тѣмъ, що могла доступити спасенія душѣ, не разстаючися съ роскошнымъ предковскимъ замкомъ въ Остроаѣ, до котрого она привыкла въ

комъ въ Осгроаъ, до котрого она привыкла въ
дитины, и не зреючиъ голосныхъ титуловъ
княжны и воеводиной виленьской. А для того,
щобы догоднѣйше було укрыватися отъ покусъ
свѣта и отвѣдинъ себѣ, старавшихъ-ся о еи
руку, Анна-Алойза, по радѣ духовника, устро-
ила въ замку особну молитовню, де проводила
насъ на молитвѣ, побожнѣмъ роздумуваню и
иныхъ духовныхъ вправахъ. Кромѣ того па-
тры Езуиты дораджували и похваляли еи ча-
сту сповѣдь, на котрой она открывала самѣ
найтайнѣйшіи свои помыслы и бажаня, и ско-
ро лишь замѣчали въ нѣй найменши порывы
до житя и свѣта, сей часъ остыджеували ихъ
нагадуванье о смерти, о умершомъ еи мужу,
радили ходити молитися на его могилу, спра-
ляти частѣ поминки за его душу и що року
перемѣнити на его тѣлѣ въ домовинѣ золото-
кане дороге покрывало. (Д. 6.)

дася наука въ языцѣ польскомъ? Де въ загалѣ найде для себе пріютъ поважне число 489 дѣтей рускихъ, наколи вже обрядъ греко-католицкій не хочемо пріймити за подставу до численя? Чи дѣти сї мають помѣститися въ проектированой магистратомъ и секцію V першой клясъ въ коміонѣ при школѣ св. Анны? А дальше мушу спытатися: чи въ виду обставинъ, що дѣти рускій жіютъ розкиненій въ цѣломъ мѣстѣ, вможутъ користати съ проектированои першои клясы на передмѣстю Городецкому? Котра жь дитина въ другихъ частей мѣста а хочь-бы и въ средмѣстя пойде до тои клясы четыри разы на день? Наведу при сїмъ ще одну дуже важну обставину, котрои не можна поминути для того, що и она рѣшав по части въ сїй справѣ. Фактомъ есть, що коли въ 1877 р. министерство просвѣты дозволило открыти руску школу вправъ въ „Нар. Домѣ“ въ способъ постепенный, то сталося, що до першои клясы (другихъ не було) вписалися два ученики (*sic!*). Думали тогды навѣть у Вѣдни, що Русиновъ вже нема у Львовѣ. Въ слѣдуючомъ отже роцѣ (1878) сталося чудо! П. министеръ дозволивъ отворити всѣ чотыри клясы наразъ, а число вписаныхъ дѣтей зросло бѣ разу до 208. Зъ сего досвѣду выходитъ, що проектъ отвореня паралельной клясы при школѣ св. Анны съ рускимъ языкомъ выкладовымъ покажеся и въ сего взгляду во всѣмъ непрактичнымъ.

Посля мсви думки отже було бѣ найвѣдѣнѣйше и найдогдѣйше приступити на подставѣ ухвалы Рады мѣской аъ мая с. р. до открытия окремои чотироклясовои школы народнои рускои, помѣщенои въ серединѣ мѣста, а то въ причины, що школы св. Мартина, св. Анны и им. Елисаветы достарчать нової школѣ рускїй до 200 дѣтей а

отвѣчають за ню, кореспондують съ властами и власти съ ними, — а прецѣ мимо того провадятъ клясу и учатъ тыжднево 25—30 годинъ и — мають якось на все те досыть часу. А п. Будзыновскій?... Єму, сарацѣ, не часу на такій „марницѣ“! Онъ не може провадити кляси и учити въ школѣ приписаного числа годинъ, бо — якъ высше сказано — и заєдно всякий тысячнїй приватнїй, то свои то чужї „интересы“: биъ провадить себѣ „Dzienniczek“ о рускїй школѣ вправъ, въ котрѣ старанно нотує всякий нимъ самымъ *et oboz- tibus* выдумувани скандалы або що найменше перекручувани факты. (На записки п. Будзыновскаго въ томъ „Dzienniczek-у“ могли въ руку учителѣ и учителькї тои школы робити свои примѣтки, — до чого була ту навѣть особна рубрика. Але п. Будзь-скій швидко якось полапався, що єго нотатки вѣстають вбивани зовсїмъ учительскими примѣтками, що отже такій „документъ“ ему не вѣрує, — тожь бѣ кѣлькохъ лѣтъ уже трамає той „Dzienniczek“ підъ ключемъ, а нотує въ нїмъ лишь тогды, коли нема нѣкого въ учителївъ тои школы въ канцелярїї); биъ практикує вѣ инспектора; тентує по свѣтѣ бѣ двохъ ужлѣтъ о продажѣ „laski do sraцia swego wych-lazku“; збирає и скуповує всякий книжки, письма и часописи до своєї читальнї, котру вѣдѣтъ двохъ лѣтъ закладає, збораній книжки дїоправляти, записує до реєстру, нумерує, укладає послія фахдовъ и т. п.; кромъ того на егѡ головѣ або варядѣ якои каменицѣ, або продажи, всякий справунки кузиновъ, то єво то чу-

ПЕРЕГЛЯДЬ ПОЛИТИЧНИЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Виборы до соймов краевых). Дня 19 л. с. серпня отбувалися рівночасно виборы в меншій провінції Стирія і в курії більшої провінції Каринтії. Результат виборів відповідав так, що на 23 новоизбраних послів 19 належить до споронництва словенсько-консервативного а 3 до опозиції. В тій кампанії виборчою стратегією загалом консерватисти 2 мандати, хоча з другою стороною удається партії консервативної перевести вибори в своїх іх провідників. — Маже прочими виходять з урни виборчою також кн. Лихтенштайнським, які знову погодили старт 18 шкільної устави від 2 мая 1873 р., який постановляє, що „лицамъ занимющимъ посады учительскіе, не вольно принимати такихъ занять побочныхъ, котрѣ-бъ... чинили ущербъ ихъ обовязкамъ службовимъ.“

Госпитованьемъ заставляється що року п. Будзь-скій і передъ учительами і учительками тої школи і дитичними школами властями, але — не госпитує. За 7 лѣтъ не посвятити більше якъ 7 годинъ на госпитованье, а взыскавъ дотеперь въ тої причини и для такої маршицѣ тисячъ годинъ въ свою лише користь...

Такоже не заступає п. Будзь-скій маже вѣколи, хоча до заступства, если треба и можна, обовязаный кожный учитель. Если показалася коли потреба заступства, посылає п. Будзь-скій, хоча самъ бувъ и вольный, котру-небудь практиканку, або котрого не будь учителя або учительку на заступство, если только припадкомъ були вольний бѣгъ якою години; або посылає до дирекціи по учительского кандидата, особливо коли заступство мало тревати довше; або въ класѣ вишої въ розпоряджена п. Будзь-ского ученики або ученицѣ въ высшии класы; або — що часто такоже бувало — ишли дѣти до дому... Але п. Будзь-скій — ще разъ повторяю — не заступає маже вѣколи, хоча заступити могъ и бувъ повиненъ. — А прецѣвъ передъ тими вакаціями бѣжавши сказати, що бѣгъ 1. вересня до 1 січня с. р. опустивъ всего 4 години, а сотками годинъ заступавъ... Чудо надъ чудами! Ми сказали, що бѣгъ маже того року въ першомъ курсѣ 16 годинъ на тиждень, але по більшої частіи лишь на папери, тоже въ найлучшомъ разѣ урвавъ 9 годинъ на тиждень, въ чого за 4 мѣсяцѣ було бѣгъ 17×9 годинъ = 153 години. Други учителі и учительки тої школи не можуть повеличати напіть десятками годинъ въ заступства, хоча неравъ дѣйстно заступають, а не можуть повеличати длѧтого, бо рано и пополудни все занятій въ своїй класѣ. То лишь п. Будзь-скій потрафить и за себе учили, и другихъ заступати, и урядувати, и гопитувати и до того всего тысячнадцати справы въ однѣмъ дні залагоджувати! Хотій мы мусимо бути радъ въ того, що п. Будзь-скій тає мало бере годинъ на науку, а въ того не учити маже нѣчого, бо тымъ способомъ мало удѣляється бѣгъ дѣтамъ и менше на нихъ впливавъ, — однакъ мимо того поневоли наслувається тепер пытанье: за що п. Будзьновскій побирає рѣчно 1240 зл. рѣчно плати въ фондъ державного? Безъ него можна вовсімъ обйтися, за него учатъ безплатно практиканки, практиканти, учителі и учительки тої школи.

Дуже вдячний будемо тому, що докаже вамъ, що подобній рѣчи дѣються въ якій друїй школѣ на свѣтѣ. Дуже вдячний будемо такоже п. Будзьновскому, если настъ переконає, що пишемо о вѣмъ неправду, або бодай що перекручуємо. Мусимо до тої справи назвати що одно. П. Будзь-скій добре знає, що обовязаный учити повне число годинъ, бо о тѣмъ говоривъ ему прилюдно наявѣть красій инспекторъ п. Мандзбуръ въ роцѣ 1883. Тоже бѣгъ, если коли краївъ рада шк. важдада взыкає занятія учительскихъ силъ тої школи, взыдумує по просту такій викази. Коли-жъ вже сподѣялася, що може директоръ або хто въ раді шкільної прїде викази такій сконститути, — тоды бере на день, на два днї більше число годинъ. Такъ само поступає и тоды, коли довѣдається або бодай сподѣялася, що прїде инспекторъ на визитацию, — або наконецъ коли вичитає въ котрой часописи, що єго тамъ „натагають“. Такъ то п. Будзьновскій надслухує „бѣтки и якій вѣтеръ вѣ“.

(Дальше буде.)

чина їївій интересъ. Політики колоніальної Бисмарка не розуміли въ Англії, а може що бірше, що зрозуміли. Въ виду нездобнихъ до колонізації Французії, Нѣмці суть одинокою расою, найздобнією до колонізації. Нѣмеціяхъ виходцівъ стрѣчають по всѣхъ сторонахъ світа, але що правда, нѣгде існує праупоромъ нѣмецкимъ. Черезъ еміграцію тратила Нѣмеччина найживотній силы, вѣчно отже дивного, що такій мужикъ кн. Бисмаркъ хотѣвъ саму злому зарадити і старався позыскати яку область, дѣбы предпріємчивий Нѣмці вайшли другій пріютъ нѣмецкій. Але Бисмаркъ не добував колонії мечемъ і арматами, лише только бере підъ опіку нѣмецкій осады, съ тимъ однакоже застереженiemъ, що они не належать ще до жадної державы. Таке поступанье не можна ще назвати жадною політикою завоювательною. Доки отже нѣмецка політика колоніальна поступає по сїй дорозѣ, доти нема не згоды межи интересами нѣмецко-англійскими. Однакоже нашо министерство дѣлъ заграниць, якъ і міністерство колоній поступають супротивъ интересамъ Англії і легковажать собї пляни колоніальній Бисмарка. Повздержане отповѣді на пляни нѣмецкого канцлера въ справѣ Ангри Пекенії гднє есть найсумнійшого переказу въ земль злі адміністрованій департаментѣ англійськихъ интересовъ колоніальнихъ.

— Въ Германії отбулася въ четверть 9 (21) с. м. въ ц. окружній судѣ передъ численною публікою арештантія розправа въ справѣ директорки видаливої школы п. Юлії Зелінгеръ, обжалованої о переступство легкого ушкодженія тѣлесного Марії Ванды Табенцкої. Розправу провадивъ соєвітникъ Поршинський і въ складѣ трибуналъ входили сюв. Піонтковський і адъюнкти Л. Шеховичъ і Л. Кравичъ. Прокураторою застуਪав п. Вечержекъ. Яко оборона обжалованої виступавъ дръ Блажеївський. Трибуналъ узінавъ доказаними признанье обжалованої, що она въ роздраженню, викликаному злословіємъ заподіяної єї школою въ цвѣтахъ і мебляхъ, разъ легко поколода згаданій дѣвчинці руку (однакоже не розкажено голкою, якъ невѣрою доносивъ єого часу дописуватель „Дѣла“) і тимъ допустилась зневаженія і упостідженія дѣвчинки на тѣлѣ. Уваглияючи облекаючій обставини, що обжалованої досі не була карана і вела жити бездогадно, що сама призналася до легкого поколення руки въ роздраженню викликаному нанесеною єї школою, і що має ще обовязокъ допомагати старій матері, бтикнувъ внесеніе прокураторія, щобъ кару першої інстанції (10 днївъ арешту заміненыхъ на 250 зл. гривни) не замінювало на гривну, а прихильно до виводівъ оборонцѣ о столько, що засудивъ обжаловану на 3 дні арешту, которую замінивъ на 15 зл. гривни.

— Въ Ясени коло Устрія побудовано стараньемъ Вс. о. Карника, пароха устріцкого, хорошу церковь на мѣсці старинкою, похиленою церковці.

— Зъ Іѣшина доносять, що тамъ межи резервістами на правахъ появилася холера пострас. Три вояки занедужали, одинъ умеръ.

— Зъ Нового Базару одержала пештенська „Egertet“ сенсаційну відомостъ. Дня 2 о. м. вислано зъ гарнізону Плевлье 40 жовнійровъ на патроль противъ розбійничої батаги. Цѣла патроль зостала вирѣзана въ пень.

— Въ Одесѣ одна молода панна отрѣяла колька раздѣвъ зъ револьвера до полковника жандармерії, але хибила. Єї увізнено.

— Въ повѣтѣ Рогатинському вже і придорожній таблиці позналися на спасенії політиці „г҃ади шогалінего“ і стали собї переходити „на польське“. Видно, що і боги противъ Русинівъ, бо чи то яка злобна рука, — але нѣ, лучше таки самъ Страбогъ зрывавъ на таблицяхъ доляшну часті, таки що руска напись добровольно уступає напоромъ г҃аді, або якъ Страбогъ не помилує вже і польською, то власті повѣтѣ рогатинського ставлять вже лише польські написи. Бо то кажуть, що якъ до бурмистра вольного мѣста съ семи рогами (гербъ Рогатини) принести якъ руске письмо, то бѣзъ каже, со онъ вівъ wie, w jakim то ѹзкуki pisane, а якъ заговорить кто до него по руски, то фукаєся: „A rap w jakich szkolaach uszyleś się, że po polsku nie mówisz?“ Шось fama fertur по Рогатини, що по новихъ виборахъ до ради громадокъ засяде панъ бурмистр зновъ на шевскомъ підестолю, зѣ-бѣті бувъ винесений на достоинство Вигштейга і буде пильнувати копыта шевского, а не бавитися „въ високу політику“... Дай то Господоньку!

— Зъ Калуша пишуть намъ: Якъ вѣдомо цѣломъ свѣтови, жиды завоювали і верховодять всѣми справами нашої нещастної автономії, они у насъ Калуші отъ часу заведеня автономії суть вѣчними радянами і ухилюються въ загалѣ отъ всѣхъ тагардівъ. Огть н. пр. у насъ въ Калуші християнська громада поїдала толоки, на которыхъ худобу пасла, податокъ оплачувала і до сего дня оплачує. Жиды до автономії таки само платили чини за пасовиско вѣтамъ, а вже отъ року 1867 отъ того чину увильнилися, нѣчого не платятъ а пають рѣвно, якъ християне. Шарварку не роблять анѣ не платятъ, хиба про людске око денекотримъ чиншівникамъ наказують цо 50 кр. рѣчно платити. Варты не отбуваютъ нѣякої, оплати собї якъ въ раю а християнка сторожа пожарна ихъ пильнує, аби въ спокою спали. Радий жиды ухвалили на своїмъ заставленю, що їхъ за тое стережене нѣчне увильнила отъ шарварку, а тулю ухвалу отослали до Видѣлу повѣтowego. Треба знати, що Видѣль ради повѣтової зайливої тою оправою шарварковою і наказавъ спорядити виказъ днѣвъ робочихъ шарварковъ, а надто і Староство вислали карного посланца съ денькою платою 2 зл., — то п. бурмистр зробивъ репартию на тихъ мѣщанъ, котрій рѣвно отягаються отъ шарварковъ черезъ жидовъ нехрещеныхъ і хрещеныхъ по 50 кр. отъ нумера, — а чому не на всѣхъ тихъ, котрій шарварку ще анѣ разу не робили і тепер не роблять? Що зъ тогого буде, не знати. Отже мы мѣщане жадаємо, що въ загалѣ зробленій будь порядокъ шарварковий, щобъ жиды его отробляли, якъ християне, бо інакше готово прїти у насть до такого, якъ въ Коцьчинцяхъ і Тернополі...

— Лицитаю бѣ умершины крилъ. Бачинського, котрій мала отбутися въ палатѣ митрополичїй 18 о. м. въ свато Воздвиженя Ч. Креста і цѣарскихъ уродинъ, откликає дотичній ц. к. потарь зъ причини „христіанського визначення речинця“.

— Отъ о. катих. Ю. Федусевича зъ Стрыя одержали мы слѣдуюче справозданье зъ роздѣлу застомоги для потерївшихъ отъ повенія: „Присланій на місце д. 15 липня с. р. 35 зл. для потерївшихъ отъ повенія роздѣливъ я при помочи і съ порошкомъ нашої Стрыянції найбільше потерпѣвшій, іменно: Братковъ, Добрини і Кавчій Кутъ. И то збѣль-

ЗАГРАНИЦЯ.

Нѣмеччина. „Nation. Ztg.“ доносить, що на зѣздѣ въ Варзинѣ прїшло до угоды въ спорахъ що до спільнога поступанья при сплаті пошкодованія пїд часомъ бомбардування въ Александрії і що до средствъ обороннихъ противъ анархистовъ. До сїї угоды приступяло здається, і другій держави, позалкъ вже Россія до неї приступила. Що до бірочення маневрівъ надъ Реномъ, котрое будто бы стояло въ якості звѣзди зѣздомъ цѣарівъ, доносить та же сама газета, що маневри отрочено лишь для того, що лѣкарі противъ нової подорожнії цѣаря Вильгельма, котра-бы его ще бѣльше ослабила. — Въ осені має отбутися въ Верлинѣ конференція, на котрой буде розбираються справа колоніальна надъ рѣкою Конго въ Африцѣ і справа Египту. Бисмаркъ вже отъ давна бувъ тої гадки, що пытається, дотикаючись колонії надъ Конгомъ, есть межи народніе і не можуть бути інакші рѣшенні, якъ лиши черезъ межинародну конференцію. Представителемъ на сїї конференції буде самъ кн. Бисмаркъ особисто і може бути, що бѣгъ тутъ отпала Англія за її поступанье оупротивъ Нѣмеччини. Конференція въ справѣ Конго буде перша въ своїмъ родѣ і може бути, що на нїї будуть установлени важній закони межинародні отворенії новихъ державъ черезъ приватну анексію або займаньї дикихъ областей приватними людьми або цивілізованими державами. — Зъ Лондону доносять, що неправдою есть, будто бы нѣмецкій консулъ Нахтигаль забравъ часті побережя гвинейського въ нѣмецкіе посѣданія і збривавъ англійську хоруходь а на її мѣсце заткнувъ нѣмецку. Правдою лиши есть, що Нахтигаль взявъ въ посѣданіе нѣмецке частину побережя на побічнії бѣгъ Конго въ сусідствѣ англійської області; такъ сама забравъ бѣгъ таємно і на полудніе бѣгъ Конго малу часті побережя тамъ, де гамбурська фірма Верманъ має свою оселі. По поводу сїхъ новихъ поспѣостей въ Африцѣ запанувала въ Нѣмеччинѣ велика радость а „Tageblatt“ ще окремо заявляє свою радость зъ того, що всѣ сїї поспѣости не будуть потребувати користуватися сїїїкимъ капаломъ. „Germmania“ доносить, що въ Берлінѣ ходить вѣсти, будто бы ген. Гурко мавъ приїхати въ цѣлії близкої умовы що до зѣзуду трьохъ цѣарівъ на границі.

Англія. Въ цѣлій Англії запанувало велике негодованье на заграницьну політику Глайдстона і найпожажнійшій журналі такъ консервативній і радикальний виказують однодушно, що по-лятика, котрій безъ великої причини легковажить собї цѣлу Європу, може отатися шкільникою лиши для самої Англії. Найцѣкавійшій поглядъ на заграницьну політику Глайдстона подає „Economist“: „W. B. Глайдстонъ въ свѣтѣ фінансовомъ, „Economist“ пише: Кн. Бисмаркъ недоволений, понеже правительство англійське игнорувало її голосъ въ справахъ, въ которыхъ пїсля її погляду має Нѣмеч-

шиши получены квоту даткомъ бѣть себе 1 зр. раздавъ я згадану сумку въ реченныхъ громадахъ на представление тамошнихъ душпастырѣвъ слѣдующимъ нещастиемъ: а) въ Братквцахъ, яко найдуже потерпѣшихъ, 16 зр., именно: а) Михайлови Чихрѣви 6 зр., б) Антонови Балабаньскому 10 зр. (сей послѣдній цѣковито и то на довѣшъ лѣта зруинованы); II. въ Добринахъ 10 зр., именно: а) Михайлови Ганизови 5 зр., б) Ольесь Парутъ, вдовиця 5 зр.; III. въ Кавчомъ Кутѣ 10 зр., именно: а) Василеви Луцишиному 6 зр., б) Иванови Стадникови 4 зр. При раздачахъ квотъ дѣбенеекъ руководили иною вѣрною нормою, выраженою въ дописи Редакціи по слуху пересыпки грощи повысшихъ, и думаютъ, что разданы они тою дорогою певно въ недостойной руки не попались. Споможеній просили мене въ ихъ имени щедрымъ Дателямъ выразити широ-руськое "спаси-Богъ!"

— Зъ Арготича пишутъ намъ, что до Борислава прибытии сими днями п. Мархвицкій, головный ликвидаторъ рустикального банку и директоръ банку Сапѣги-Симона, щобы на мѣсяцъ разслѣдити, чѣмъ можна якимъ чиномъ убезпечити банку Симона отъ величезныхъ страдъ на копальняхъ нафты въ Бориславѣ.

— Министерство торговли разпорядило ревизію трансы желѣзницъ локальной въ Коломыѣ до Печенижина и Слободы Рунгурской съ галузями до Княжевора и Яблонова. Комиссія ревизіи подѣлъ проводомъ совѣтника намѣстницства Лаховскаго разѣщіе свою дѣятельность 25 с. м. бѣть двѣрца же лѣзвицѣ въ Коломыї. Выѣдѣлъ краевый въ своей стороны вызначивъ до сего комиссіи предѣдателя ради новѣтовой коломытской, Францишка Яснинскаго.

— Цѣарь Вильгельмъ и Коломанъ Тиса. Щобы пояснить причину стрѣчи шефа угорского кабинету съ нѣмецкимъ цѣсаремъ въ Ишль, розказують угорской газетѣ слѣдующую исторію: Коли цѣарь Вильгельмъ бѣхавъ зъ Гастайнѣ до Ишль въ то варистѣ австрійскаго адъютанта, вычитавъ въ однѣ пештеневской газетѣ, что въ Пештѣ гостили теперь Сингалезы. Цѣарь звернувъ до адъютанта и оказалъ: "Хотѣвъ бы я ради побачити шефа си буда-пештенской трупы". Адъютантъ не знающи, до чѣмъ се наизвѣстъ, понявъ рѣчь иакише и заразъ на найблизшой стаціи зателеграфувавъ: "Цѣарь Вильгельмъ бажас видѣгися якъ найскорѣше стѣхомъ кабинету въ Буда-Пештѣ". На третій день приѣхавъ Тиса, а адъютантъ запрапортувавъ цѣсареви визиту "шефа зъ Буда-пештѣ". Цѣарь думающи, що се шефъ Сингалезъ, казавъ его впустити и промовивъ до него по англійски: "My dear do you speak english? (Чи говорите по англійски, мой дорогій?) Тиса змѣшивавъ и отповѣвъ: "Yes Majesty". На то цѣарь здивувавши, промовивъ голосно до адъютанта: "Der Kerl hat ja ganz europaische Maniegen". Тиса не знавъ, що подумати о такомъ принятіи, ажъ по якому часѣ при помочи адъютанта розяснилося цѣле непорозумѣніе.

Вѣсти Аепархіяльни.

Зъ Аепархіи Лѣбовской.

Личныій додатокъ получивъ о. Стеф. Хоминський, пар. въ Винникахъ.

Дотацію 210 зр. рѣчно приволило намѣстницство для прив. сотрудника о. Стеф. Лесюка при недужомъ пароху о. С. Гаврисевичу въ Бѣломъ Камени.

Министерство удѣлило вдовѣ Аннѣ Урицкой, кроме наданои еи грудня 1882 р. рѣчної замѣткѣ въ фонду рел. по 80 зр., одноразову замѣтку 40 злр.

Введеній о. 1) Леонт. Копертинський яко парохъ Супраніївки; 2) Віктор. Єзерокій яко завѣдатель Сассова.

Намѣстн. президілъ годится на институцію

о. І. Рогужинського на Тростянець, деканъ синицького.

Отпустку получили оо. 1) Дрѣ Теоф. Сембраторовичъ, пар. п. с. Варвары въ Вѣдни; 2) Ом. Глѣбовицкій въ Нѣмшина и 3) Дан. Танчикевичъ въ Закомарі.

Титулъ тенсае уѣдляло намѣстницство укінч. богословіемъ вѣденськимъ Климентію Кульчицкому и Мих. Реваковичу.

ПОСМЕРТНЫЙ ВѢСТИ.

— О. Ігнатій Михалевичъ, парохъ зъ Товстобабъ, дек. пѣдагоцкого, упокоився дnia 17 л. серпня о. р. въ 77-мѣсяцѣ роцѣ житя, а въ 51 роцѣ священства. Вѣчна ему память!

Переписка Редакціи и Администрації.

Вл. А. Т. въ С. О згаданий "короткій начеркъ" просимо. Радо умѣстимо, сподѣваючись, що все до титлы буде зг҃одне съ правдою. — Вл. Дописуватель зъ Рогатиць. За дописи дякуємо и просимо наиста не забувати. Де пробуває п. К.— въ, докладно не знаємо; здѣсь у родинѣ въ К.

Подяка.

Дня 11 л. серпня упокоилася моя найдорожжа жена по довгой и тяжкѣй недузѣ. Похоронъ бѣтвовъ 13 серпня, въ котрому зволили взяти участъ оо: Михаїл Сембраторовичъ зъ Любачева, Александер Сембраторовичъ, деканъ зъ Нового села, Софонъ Кульматыцкій зъ Дахнова, Йосифъ Дуркотъ зъ Диковна, Михайл Кокуревичъ зъ Єблони, Іоанъ Рыбачевскій зъ Олешич, Іоанъ Отто зъ Липовца, Юліанъ Гладиловичъ зъ Любачева и Іоанъ Адамовичъ мѣщевый латинський парохъ. Всѣмъ тымъ Всечестотнимъ и Всемаїскавїшими отцамъ, котрій незважаючи якъ на жива, ажъ на отдаленіе, поспѣшили на прощеніе убогого учителя отдати послѣдній прилогу покойнѣй, склаюю прилюдно найшаршу подяку; о. Іоану Оттovi кромѣ того за трогаюче прощальное слово. Неменше дякую всѣмъ проміжъ Особамъ, котрій взали участъ въ похоронѣ. Такожъ найдеречнѣйше дякую всѣмъ Всечестотнимъ Особамъ, котрій покойнїй въ часѣ еи слабости, особено въ послѣдніхъ хвиляхъ помочь несли, именно: дру мед. Яблонському и лѣкареви Курцевови, котрій своїми безкористными радами старалися покойнїй болї зменшити; дальше Всечестотниму. Гладиловичеви, его Благороднїй женѣ и Благороднїй пани Теодосії Сембраторовичевій, котрій покойнїю занялися, якъ бы сродницю.

Сердечне "спаси-Богъ" Вамъ всѣмъ!
Любачевъ 20 н. ст. 1884.

Іванъ Шопа, народный учитель.

Аптека РУКЕРА во Львовѣ
1009 (75—?) поручас

Росу красоты и всякий косметики и пахощи якъ черезъ мене, такъ и черезъ іншій фирмъ оповѣщувани.

Дрѣ Мелитонъ Бучинський
отворивши въ Липню с. р.

бюро адвокатске въ Станиславовѣ,

у власнѣдомъ домѣ, ч. 26⁴/4

подѣймається заступати права особѣ, товариствъ и громадъ у всѣхъ справахъ судовихъ и админаліаційныхъ, и приймає по ручанію до институції кредитовыхъ взглѧдомъ лькованія и підношення капиталовъ.

20 процентъ за машину до шитя.

72 пейсатыхъ агентовъ звавають черезъ пѣль рѣкъ по краю и предкладавъ нашїй легковѣрнїй публїцѣ машины до шитя на раты, блягуетъ при тѣмъ своимъ жаргономъ, що машины оригиналнїй американскїй и що тѣ машины получили по виставѣ амстердамскїй дипломъ почесній и т. д.

Все то фальшь и бляга!

Але для чого тѣ агенты такъ неугомонно угавлюють по краю и такъ блягуютъ? — бо дѣстають за то 20 процентъ бѣть той квоты, котру подписано имъ на реверсѣ за машину.

Пропу почислити кѣлько процента платити нашъ бѣднїй край лишь самимъ агентамъ машиновыми.

Рахувоѣ простий. Есть ихъ 7, кождїй агентъ спорадѣст рѣчно чрезъ свою блягу що найменше 50 машинъ, а пересѣчна квота спорадони машины 60 зр., а зъ той квоты получає агентъ 20 процентъ.

Памятній поважаній читателю, що лишь та фирма може платити агентовъ 20 проц., котра даете лихї машини за грубї грощи.

Такъ само дѣється съ образами, годинниками и тысячами другихъ рѣчей.

Щобы разъ зробити концепъ такому страшному взыскыванию нашої публїки, постановивъ и бѣть нового року держати на складѣ 3 роды машинъ до шитя Зингера, т. е. въ трехъ роцьовихъ фабрикъ по цѣнахъ найприступнѣйшихъ.

Машини Зингера нѣжнѣ съ найнов. полѣпшеніями по 68, 55 и 45 зр.

Машини Зингера ручнїй по 48 и 38 зр.

Раты тиждневнїй 1 зр., мѣсячнїй 3 зр., квартальнїй 12 зр., готовкою же о 10% дешевше.

ГВАРАНТИЯ 5 ЛѢТЪ.

Въ виду нової уставы промыслової, що якъ разъ ввѣйша въ житїе, всяка зѣ стороны агентовъ обѣцювана гарантія и направа устас.

Іосифъ Іваницкій

Приятній въ замѣну машини уживавъ, отпродую по той самой цѣнѣ по якоби я прїїмпвъ, т.

6. ручнїй бѣть 3 до 12 зр., вложнїй бѣть 5 до 15 зр.

Выдаваець и редакторъ: Іванъ Белей.

Курсъ збожжа

зъ днія 22 л. серпня 1884.

Цѣна за 100 кильограмовъ.

	гр	кр.	зр	кр.
Пшениця червона	8	—	875	
Жито	675	—	725	
Ячмѣнь	550	—	7	
Овесъ	9	—	950	
Гречка	—	—	—	
Кокорудза стара	625	—	725	
" нова	—	—	—	
Пророць	—	—	—	
Горохъ до варки	—	—	—	
" нас.	—	—	—	
Сочевиця	—	—	—	
Фасола	—	—	—	
Бобъ	—	—	—	
Выка	—	—	—	
Конюшина (передва)	—	—	—	
Аніжъ плоский	—	—	—	
Кмінь	—	—	—	
Рѣпакъ зимовий	1150	—	1250	
" лѣтній	—	—	—	
Ржѣй (Линника)	—	—	—	
Настьне лѣпнине	—	—	—	
Настьне конопляне	60	—	80	
Хмель за 100 кил.	—	—	—	

ПОМОСТЫ КАМ'ЯНИЙ

именно

Mosaic, Terrazzo, Granito и Béton
виконує

АРНОЛЬДЪ ВЕРНЕРЪ
у ЛЬВОВѢ

черезъ техничного управителя

Джовані Дзуліяні.

Особливо практичнѣ для церквей, пайрѣнороднѣйшихъ краскахъ и пречуднѣихъ фігурахъ.

На жаданье можуть бутти предложеній доказаваць взоры съ цѣнникомъ.

Обвѣщеніе.

ВЪ ОТДѢЛЕНЮ ЗАСТАВНИЧОМЪ
ОБЩОГО

РОЛЬНИЧО-КРЕДИТОВОГО ЗАВЕДЕНІЯ
для Галичини и Буковини

въ власнѣдомъ домѣ ч. 8 при ул. Орменськїй
отбудеся д. 3 л. вересня 1884

и въ дніяхъ слѣдуючихъ въ години урядовїй передъ и по-
полдніевїй

ПУБЛИЧНА ЛИЦИТАЦІЯ

запавшихъ по день 31 л. маї 1884 а не викупленыхъ заставовъ, а именно: дорогоцѣнностей, коралль, зегардовъ, образовъ, товаровъ мануфактурныхъ, предметовъ до убрая и постелѣ и дру-

гихъ виробовъ.